

Pomoc z nieba

Cele katechetyczne – wymagania ogólne

- uświadomienie roli Ducha Świętego w Kościele;
- kształtowanie postawy świętowania Pięćdziesiątnicy.

Treści nauczania – wymagania szczegółowe

Dziecko:

- wyjaśnia swoimi słowami, kim jest Duch Święty;
- na podstawie tekstu biblijnego opowiada o Zesłaniu Ducha Świętego;
- w oparciu o opowiadanie z lekcji podaje przykład pomocy udzielonej przez Ducha Świętego;
- podaje z pamięci tekst pieśni *Duchu Święty, przyjdź*.

Metody

dopasowanie obrazków, lektura i analiza tekstu, opowiadanie, śpiew, zabawa ruchowa, ew. układanka.

Środki dydaktyczne

obrazki do pary, tekst opowiadania, koperta z symbolem gołębiczy, płomyki w kopercie dla uczniów, ew. obrazki do układania dla grup.

Propozycja realizacji

I. Wprowadzenie

Zapowiedź, że tematem zajęć będzie pomoc. W tym kontekście nauczyciel wręcza dzieciom obrazki przedstawiające osoby wykonujące jakiś

zawód, a innym dzieciom obrazki, na których są przedmioty potrzebne tym osobom (lub rzeczy, których te osoby potrzebują). Dzieci trzymają przed sobą obrazki i dobierają się w pary (np.: kucharz – książka kucharska; lekarz – stetoskop; baletnica – baleriny; piłkarz – piłka; policjant – radiowóz itp.) Kiedy dzieci już się odnajdą, muszą wyjaśnić, w czym dany przedmiot pomaga danej osobie.

I. Rozwinięcie

1. Powtórzenie wiadomości z poprzednich zajęć – odniesienie do zadania, które Pan Jezus zostawił uczniom. Nauczyciel wyjaśnia, że Pan Jezus nie tylko dał takie zadanie, ale też zapowiedział, że przyśle pomocnika – kogoś, kto pocieszy uczniów, ale też pomoże im w wypełnianiu zadania.
2. Lektura Biblii – Dz 2, 1-4. 22-24. 37-38. Analiza tekstu z podkreśleniem tego, że po Zesłaniu Ducha Świętego uczniowie stali się odważni – Piotr zaczął mówić o Panu Jezusie pośród tłumów obcych ludzi. Duch Święty pomógł nauczać uczniom Pana Jezusa. Tym, którzy słuchali Apostołów, Duch Święty pomógł w ten sposób, że zainteresowali się nauką głoszoną przez Piotra i stali się uczniami Pana Jezusa.
3. Opowiadanie – nauczyciel odczytuje opowiadanie z załącznika, poprzedzając je komentarzem, że tak jak wtedy Duch Święty pomógł uczniom i tym, którzy ich słuchali, tak i nam pomaga. Odnosząc się do darów Ducha Świętego i owoców życia według Ducha, należy podać w skrócie przykłady sytuacji, w których o tę pomoc możemy prosić.
4. Praca z podręcznikiem – po krótkiej analizie opowiadania dzieci wykonują polecenie, przyklejając obrazki w odpowiedniej kolejności.
5. Nauka piosenki i śpiew:

Duchu Święty, przyjdź. / ×4
Niech wiara zagości, nadzieja zagości,
niech miłość zagości w nas. / ×2

Źródło: http://spiewnikreligijny.pl/teksty/685,duchu_swiety_przyjdz/ (dostęp: 06.03.2017).

III. Zakończenie

Nauczyciel pokazuje dzieciom kalendarz i datę uroczystości Zesłania Ducha Świętego. Podaje inną nazwę tej uroczystości: „Pięćdziesiątnica” i wyjaśnia sens tej nazwy. Komentuje też, że tak jak Ania możemy prosić Ducha Świętego o pomoc w ważnych sprawach.

Zabawa Szukanie skarbu. Nauczyciel chowa w sali kopertę z symbolem gołębiczy, zadaniem dzieci jest odnalezienie koperty dzięki wskazówkom nauczyciela. Ważne, aby dzieci uważnie słuchały podpowiedzi nauczyciela. W drugiej wersji zabawy podpowiedziami mogą być hasła: „Ciepło!”, „Zimno!”. Nauczyciel po skończonej zabawie rozdaje dzieciom płomyki ognia schowane w kopercie jako przypomnienie, że Duch Święty przychodzi do każdego z nas, aby pomóc nam w byciu lepszym, w wypełnianiu obowiązków i kochaniu Pana Boga, i innych ludzi.

Inna propozycja pracy

Układanka – nauczyciel dzieli dzieci na grupy, pokazuje obrazek (dowolny), omawia go wspólnie z dziećmi, następnie go zakrywa. Rozdaje każdej grupie taki sam obrazek, ale rozcięty na kilka kawałków (nie więcej niż na 4–5 elementów). Zadaniem każdej grupy jest ułożenie obrazka i przyklejenie go na kartkę. (Ważne, aby nauczyciel podkreślił, że zadanie nie jest wykonywane na czas).

Załącznik

Opowiadanie

Dzieci w przedszkolu przygotowywały się do święta rodziny.

– Jestem pewna, że będziecie świetni jak zawsze! – zapewniała pani. Dzieci cieszyły się na myśl o występie i uśmiechnięte poszły myć ręce przed podwieczorkiem. Tylko Ania siedziała na dywanie i nie było jej do śmiechu.

– Co się stało, Aniu? – zapytała pani, siadając obok.

– Boję się występu... – powiedziała cicho Ania, nie podnosząc nawet głowy.

– Aniu, wybrałam tę piosenkę specjalnie dla ciebie. Wiem, że poradzisz sobie, bo ślicznie śpiewasz! – pocieszała ją pani.

– A co, jeśli zapomnę słów? Albo złapie mnie kaszel albo chrypa? – martwiła się dziewczynka.

– Mam pomysł! – Pani podeszła do szafki Ani i wyjęła z niej książkę do religii. – Ostatnio na religii siostra mówiła wam o Duchu Świętym. Pamiętasz, jak On pomógł uczniom Pana Jezusa?

– Tak. – Ania popatrzyła zdziwiona na panią. – Piotr przestał się bać i zaczął mówić obcym ludziom o Panu Jezusie.

– Jestem pewna, że jak poprosisz Ducha Świętego, to tobie też pomoże! Ania wstała i poszła do stolika. Jeszcze przed wyjściem z przedszkola uśmiechnęła się do pani, a w domu modliła się dłużej niż zwykle. I tak każdego dnia aż do występu. Jeszcze kiedy wchodziła na scenę, zdążyła pomyśleć: „Duchu Święty, pomóż mi!”. Na scenie dziewczynka wyglądała pięknie, a piosenka, którą zaśpiewała, spodobała się wszystkim, bo głośno i długo bili brawo.

Ania wypatrywała wśród gości rodziców i Bartka, ale ich krzesła były puste. Dopiero po chwili zobaczyła, że stoją już pod sceną. Gdy tylko Ania zeszła, mama przytuliła ją i wyszeptwała:

– Byłaś wspaniała!

Nawet Bartek przyznał, że było ładnie, a tata dał jej bukiecik.

Wieczorem przy modlitwie Ania wyszeptwała:

Duchu Święty, dzisiaj już nie proszę, tylko dziękuję za pomoc!

Po tych słowach zasnęła z uśmiechem.